

pladser og Havelodder inde i Byerne, skulde man kun have Lov til ekspropriere Halvdelen af det Areal, som en privat Mand disponerede over. Men her siger Socialdemokratiet: Vi vil have Lov til at tage det hele, uden Hensyn til, om der er Beboelsesbygninger, om der er dyrket Have eller Oplagspladser eller noget som helst andet paa dette Areal. Kun tager de det Forbehold, at hvis Kommunen eller Staten selv ejer lignende Arealer, kan der ikke eksproprieres hos private. Disse Ekspropriationskrav er efter min Mening ganske overordentlig skarpe og ude i en saadan Yderlighed, at man ikke rigtig kan forstaa, at de kan fremsættes i Lovform. Det vil jo i Virkeligheden sige, at man kræver Ret til at ekspropriere en Mands Bolig, rive den ned og paa denne Grund opføre Bolig til andre, og det er mig uforstaaeligt, at man i dette Øjeblik kan fremsætte Forslag om at gaa saa langt.

Naar man læser dette Lovforslag igen, forbavsnes man over den voldsomme Kærlighed, der fra Socialdemokratiets Side pludselig er opstaaet overfor Jordlovsudvalget, thi hvis Lovforslaget blev gennemført i sin Ordlyd, vilde det i Virkeligheden betyde, at man ophøjede Jordlovsudvalget til Landets største og vigtigste Departement, den nuværende Formand for Jordlovsudvalget vilde herved faa en Stilling, som han i sine vildeste Drømme sikkert aldrig havde tænkt sig Muligheden af kunde blive ham til Del. Det er en ganske overordentlig Myndighed, der efter Lovforslagets Ordlyd lægges i Jordlovsudvalgets Haand, men det er ogsaa et mægtigt Arbejde, der paalægges dette Udvalg. Hvis Medlemmerne af dette Jordlovsudvalg skulde paatage sig det Arbejde, der kræves her i Lovforslaget, saa vilde de faa noget at bestille, saa vilde de i alt Fald ikke længere kunne faa Tid til at deltage i Forhandlingerne paa den danske Rigsdag, saa fik de fremtidig nok at gøre med at rejse Landet rundt for at skaffe de Oplysninger til Veje, som Departementets Leder krævede for at kunne administrere denne Lov. Og hvad vilde saa en saadan Lov komme til at koste? Den vilde komme til at koste ganske umaadelige Summer, thi der skulde Kontorchefer, Fuldmægtige, Assistenten til i Massevis — ja, det vilde blive, som jeg sagde før, Statens største Departement. Nu vil det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, naar han kommer herop, maaske sige: Det er det allerede. Jeg tvivler ikke om, at Jordlovsudvalget udfører et over-

ordentlig stort Arbejde, og skønt det ikke er min Vane at sige Komplimenter, vil jeg sige, at jeg for Resten ogsaa tror, det udfører et godt Arbejde. Men derfra og til at give Udvalget en saa udstrakt Myndighed og et saa stort Virkeomraade, som Lovforslaget her giver det, er et overordentlig langt Spring.

Angaaende Fremgangsmaaden ved Erhvervelse af Jord gaar Lovforslaget jo ud paa, at man paa de aarlige Finanslove skal have de Bevillinger, som kræves for at føre Loven ud i Livet — saaledes forstaaer jeg i alt Fald Lovforslagets Ordlyd —, og det er selvfølgelig ogsaa ganske naturligt, thi man kunde ikke tænke sig at lægge en Myndighed i Landbrugsministerens Haand til ganske frit at raade over Statens Midler, saaledes at han uden nogen som helst Bevilling fra Rigsdagens Side eller Samtale med Finansministeren kunde vove sig ud i Jordkøb udover alle Grænser. Nej, det er altsaa Meningen, at disse Bevillinger skal søges paa de aarlige Finanslove, og her er vi netop inde ved Sagens Kærne. Efterhaanden som de forskellige Love og de Bevillinger, som følger af disse Love, udløber, vil det blive Tidens skiftende Landbrugsministres Sag at komme til Rigsdagen og søge nye Bevillinger, og hele dette Lovmageri, som gaar ud paa at bygge en Lov som denne op, er jo i og for sig ganske overflødig, inden man aner noget som helst om, hvilke Midler Staten i Fremtiden vil kunne stille til Raadighed til dette Formaals Fremme. Jeg vil gerne sige her, som jeg har sagt det flere Gange under lignende Lovforslags Behandling: det er jo ikke givet, at Staten i Fremtiden vil se sig i Stand til i samme Udstrækning som hidtil at yde Bevillinger til et enkelt Erhvervs Fremme, uden at der fra andre Erhvervs Side vil blive stillet lignende Krav. Man kan jo ikke nægte, at et ungt Menneske, der vælger sig et andet Erhverv, i og for sig skulde have samme Ret til at komme til Staten og kræve dens Hjælp til at komme i Vej, ligesom de unge Landmænd kommer til Staten og kræver og faar Hjælp til at komme i Vej. Derfor synes jeg, at der ikke i Øjeblikket er nogen som helst Trang til denne Lov. Lad Tiden vise, hvor vidt man ønsker at gaa med Jordudstyknings, lad Tiden vise, i hvilken Udstrækning Staten har Midler til at iværksætte denne Lovgivning; saa bliver vi saamænd nok til den Tid enige om, hvilke Veje vi skal gaa. Jeg føler mig i alle Tilfælde forvisset om, at det kommer til at vare mange Aar, inden